

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 16(125)

Vizitați site-ul nostru: poienita.iasi.mmb.ro 21 aprilie 2013

Evangelia și Apostolul

În **Duminica a cincea din Post (a Sfintei Maria Egipteanca)** se citește **Evangelia** de la **Marcu 10, 32-45**; **a Cuvioasei: Luca 7, 36-50**, iar **Apostolul** din **Evrei 9, 11-14**; al Cuvioasei: **Galateni 3, 23-29**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. Sfințit Mc. Ianuarie**, Episcop de Benevent, **Sf. Mc. Teodor din Perga**, **Sf. Mc. Alexandra împărăteasa**.

Sf. Mc. Ianuarie

Episcop de Benevent

Sfântul Ianuarie, Episcopul orașului Benevent din Italia, a primit mucenicia la anul 305, în timpul persecuțiilor împăratului Maximian. Dumnezeu a lucrat minuni prin Sfântul Ianuarie, atât în timpul vieții acestuia cât și după moartea sa. Fiind aruncat în foc, Sfântul Ianuarie, "răcorit de o rouă nevăzută", a stat în mijocul lui fără să ardă, înălțând cântări lui Dumnezeu. Văzând minunea, persecutorii au început să-i sfășie carnea cu unghii de fier. După aceasta, Sfântul Ianuarie împreună cu diaconul său, Festus, și citețul Desiderie, au fost trimisi la Pozzuoli, în apropiere de Napoli, unde aveau să fie închiși în temniță. În ziua următoare, toți cei șapte mucenici au fost aruncați la animalele sălbatiche, dar acestea nu i-au vătămat. Într-un sfârșit au fost cu toții uciși prin tăierea capului. Trupul Sfântului Mucenic Ianuarie a fost dus de creștini în Napoli și îngropat în biserică.

Duminica Sfintei Maria Egipteanca sau cum să ne îndepărtăm de lume

De la desfrînare pe culmile sfințeniei

„Bănuiesc și nădăjduiesc că toți cunoașteți această viață (a Mariei Egipteanca, n.n.). La noi în mănăstire și cred că în toate mănăstirile – și poate și în parohii – se citește această viață în săptămâna a cincea a Marelui Post. Maria Egipteanca, o tânără destrăbălată, care 17 ani a cutreierat în curvie străzile Alexandriei și care-și pierduse fecioria la 12 ani... deci de la 12 ani pînă la 29 de ani a trăit în destrăbălare. Ajunge, tot pentru destrăbălari, în Ierusalim, apoi în biserica unde se înalță Sfânta Cruce a Mântuitorului – era în veacul al cincilea – și voia din curiozitate să intre și ea în biserică, să vadă lemnul Crucii, și o putere nevăzută o oprea, pînă când a înțeles că era vorba de... viața ei care o "divorța" de Dumnezeu și de cele dumnezeiești. Uitați-vă la rugăciunea ei simplă, dar uimitor de... "teologică", pentru una care a trăit în curvie de la 12 ani, timp de 17 ani. Ce teologie a învățat ea în acei 17 ani? Dar în cei 12 ani, ce teologie ar fi putut avea?

E uimitor, în simplitatea ei, ce conținut teologic simplu – hai să zicem chiar primitiv – dar lucrător! Fiindcă în acea gândire teologică a ei, ea își amintea că "deși eu sunt păcătoasă, Fiul tău (se ruga la icoana Maicii Domnului) a venit pentru noi, păcătoșii, să ne mântuiască". Și conținutul teologic al rugăciunii ei a fost lucrător, iar cînd a încercat din nou să intre în biserică – cum mărturisește povestirea – acea putere care o oprea, acumă parcă o ajuta. S-a închinat lemnului Crucii, s-a dus înapoi la icoana Maicii Domnului, unde făgăduise de acumă să-și schimbe viața, și-acuma tot de la Maica Domnului cere călăuzire – "ce să facă?" – și-aude un glas, ca să meargă în pustie. 47 de ani a rămas în pustie, și-ar fi murit necunoscută, dacă Pronia lui Dumnezeu nu l-ar fi trimis pe marele Zosima ca s-o vadă la sfîrșitul vieții ei și să primim și să putem și noi citi spovedania vieții ei deosebit de ziditoare." (Părintele Rafail Noica)

Cea dintâi predică creștină, rostită de femei

Tradiția Bisericii ne îndeamnă să ne amintim astăzi de Sfânta Maria Egipteanca. Așa cum duminica trecută ne-a pus în față chipul unui mare sfânt și ascet, Ioan Scărarul, și așa cum mai înainte ne pusesse chipul Sfîntului Grigorie Palama, acum ne aduce în față un chip de sfîntă femeie nevoitoare, ascetă, care a petrecut mulți ani în pustie și s-a învrednicit de darul facerii de minuni. Nu este prima femeie intrată în calendarul Bisericii noastre. De altfel, femeile au avut un rol important în istoria creștină, în istoria vestirii creștine, în istoria mântuirii. Dacă n-ar fi decât să pomenim de Maica Domnului, și apoi să ne amintim de Sfintele Mironosițe, care, înaintea altora, au aflat despre Învierea Domnului și au fost cele dintâi care au vestit-o, și încă ar fi foarte mult. Cea dintâi predică creștină, după Înviere, a fost rostită de mironosițe. Acest lucru nu se scoate întotdeauna în evidență, nu se observă. Se lasă în umbră. E drept că a fost o predică foarte scurtă, dar a fost predică, vestire: "Hristos a înviat!" Cînd, ducându-se la mormânt, dimineața, au găsit mormântul gol, și au vorbit cu îngerii și chiar cu Iisus, s-au întors la ceilalți cu grabire și spaimă, cu bucurie și cu nerăbdare, să le spună că "Hristos a înviat!"

(Mitropolitul Antonie Plămădeală)
Sursa: doxologia.ro

E greu oare să fii sfânt ?

Claudiu Bălan / Sursa: ortodoxiatinerilor.ro

Văzând atâtea urâciune în lume te gândești câteodată: oare cine mai vrea să fie sfânt? Cine mai vrea să-L iubească pe Dumnezeu? Noi creștinii mergem în amonte, împotriva fluxului lumii, încercăm să învingem „sistemul” și conceptul „dacă așa face toată lumea înseamnă că e bine”. Noi care mărturisim credința în Dumnezeu suntem niște ciudați pentru lume și de multe ori primiți cu reticență în mijlocul ei.

Nu trebuie să vă îngrijorați de ceea ce vedeți în jur, așa a fost dintotdeauna, oameni răi, buni, sfinți și păcătoși, tot împreună sub același soare.

Mi-aduc aminte cum acum 8 ani, când nu-L cunoșteam pe Dumnezeu și nu mergeam la Biserică, mă uitam la filme xxx pe internet cu mult interes, iar nu după mult timp, tot eu, în aceeași cameră, stăteam în genunchi noaptea în fața icoanei Mântuitorului Hristos vrând să dobândesc rugăciunea inimii. Același om, azi plin de rău și bălăcindu-mă în mocirla păcatelor, iar a doua zi cu gândul la împărăția cerurilor, cu ochii plini de nădejde privind la Dumnezeu. Ieri vroiam să cunosc toate plăcerile lumii, iar azi râvneam la viața pe care o ducea sfinții în pustie. Ce paradox! Ce minune!

De aceea vă zic să nu vă îngrijorați! Lumea așa a fost tot timpul, având oferta ei de viață, dar mulți s-au întors la Dumnezeu dorind cu toată ființa lor dulceața harului și lumina împărăției. Și astăzi e la fel, chiar dacă vedem atât rău în jur. Contra-oferta făcută de Dumnezeu e mult mai dorită decât plăcerea lumii. Oricât de mult ar fi de promovat păcatul, dacă Hristos Domnul îți moaie inima și îți-o îndulcește cu lacrimi rămâi fascinat pe viață. Minteai îți va sta mereu la acel moment, vei dori să trăiești iară și iară acele clipe cu El. Iată cum psalmistul David, fascinat de experiența cunoașterii lui Dumnezeu spune: „Frica de Domnul este curată, rămâne în veacul veacului. Judecățile Domnului sunt adevărate, toate îndreptățite. Dorite sunt mai mult decât aurul, și decât piatra cea de mare preț; și mai dulci decât mierea și fagurele.”

Nu e greu să fii sfânt. Sfinții de care citim noi în proloage și sinaxare au fost oameni ca și noi, nu înzestrați cu un darul sfinteniei de la naștere. Nu! Toți ne năstem în stricăciune dar toți putem fi sfinți. Trebuie doar să vrem.

Eu am rămas foarte mirat când am auzit că înainte ca o persoană să fie proclamată ca sfânt în Biserica Ortodoxă, i se face slujba de pomenire pentru iertarea păcatelor. Ce ciudățenie...am zis! Omul care urmează să fie prezentat ca model de viață pentru poporul care așteaptă să-l cinstască, i se face o slujbă de iertare a păcatelor.

Da! și sfinții au păcătuit. Și sfinții au greșit, și înainte, și după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu. Da! și ei au fost slabi, și ei au avut ispite și înclinații păcătoase pentru că au fost oameni ca și noi. Dar nu e așa greu să ajungi la măsura sfinteniei, și haideți să vă spun de ce.

Eu, în acești opt ani de când stau aproape de Dumnezeu, am avut clipe în care m-am comportat ca un sfânt, am făcut fapte similare cu ale sfinților. Am trăit clipe în care toată ființa mea era așa aproape de Dumnezeu încât nu-mi venea să cred că omul poate trăi așa ceva.

Tot eu și tot în acești 8 ani, am avut clipe în care m-am comportat ca un diavol și am făcut fapte diavolești. Am trăit clipe mari de deznădejde, de supărare, de mânie. Am făcut lucruri urâte de care mi-e rușine să le amintesc. Am făcut oamenii să sufere, am fost un exemplu foarte prost pentru cei din jurul meu și multe altele asemenea.

Opt ani de zile, plini cu fapte rele dar și cu fapte bune. Opt ani alături de Hristos, plini cu căderi și ridicări.

V-am spus toate acestea ca să vă arăt că e ușor să ajungi la măsura sfinteniei, nu trebuie fapte eroice, ci gesturi smerite, multe și mărunte. Nu doar cei rânduți cu o misiune specială pot ajunge sfinți, ci și eu, și tu, și mama și tata.

Iată ce ne mărturisește Sf. Ioan de Kronstadt: „Cât de repede și de ușor ne poate mântui Domnul nostru! Într-o clipă, pe neașteptate, pe nebagate în seamă. Adesea am fost în timpul zilei un mare păcătos, iar seara, după rugăciune, am mers la culcare îndreptat și mai alb decât zăpada, prin darul Sfântului Duh, cu inima plină de dulceață și de o adâncă pace. Cât de ușor îi este Domnului să ne mântuiască, în seara vieții noastre, în amurgul zilelor noastre!”

Sunt sigur că fiecare dintre voi ați făcut fapte bune, demne de consemnat chiar și-n pateric, și prin asta nu sunteți cu nimic mai prejos decât sfinții. Diferența între un om de rând și un sfânt ar fi că la sfârșitul vieții sfântul a ajuns să facă în cea mai mare parte doar fapte bune, iar cele rele aproape că nu mai există în viața lui.

E minunat să trăiești măsura sfinteniei, și îmi doresc foarte mult asta.

Încearcă și tu! Nu uita, sfînțenia nu e o stare pe care o doresti doar ca să experimentezi ceva nou, ci o stare la care ajungi iubindu-i pe cei de lângă tine și arătându-le asta în mod concret și constant.

„De va voi omul, de dimineața până seara ajunge în măsura dumnezeiască” - Avva Alonie

Pildă

Pocăința celor două femei

Există o povestire din viața lui Alexie, un rus nebun pentru Hristos din regiunea Voronejului. La acest om au venit două femei. Prima și-a mărturisit greșeala și suflul ei se frângea sub conștiința unui păcat cumplit, săvârșit de ea; a doua se văita: „Părinte, sunt păcătoasă ca toată lumea, știți, e imposibil să trăiești și să nu păcătuiești”. Atunci Alexie le-a arătat printr-un exemplu viu ce înseamnă pocăința lor. Le-a trimis pe ambele în câmp; celei care a făcut păcatul cel greu i-a poruncit să găsească cel mai mare bolovan pe care îl poate ridica și să-l aducă la el. Celeilalte i-a spus să adune în șorț cât mai multe pietricele.

Când femeile s-au întors, le-a spus ambelor să meargă și să pună pietrele exact acolo de unde le-au luat. Prima a mers direct către locul de unde luase bolovanul – urma lui era întipărită în pământ, iar cea de-a doua a cutreierat ore în șir pe câmp, nefiind în stare să-și amintească de unde a luat o pietricică sau alta. Astfel

a arătat acest nebun că nu trebuie să fii nepăsător față de lucrurile aparent mărunte, dar de care nu te poți dezbăra.

Povestea celor două femei vrea să ne spună că, dacă nu ținem seama de lucrurile mărunte, nu ne mai putem descotorosi de ele. Pe de altă parte, obișnuindu-ne să fim nepăsători în general, vom începe să păcătuim tot mai mult, să ne schilodim și să necinstim chipul lui Dumnezeu din noi.

(Preluare din volumul Despre întâlnirea cu Dumnezeu, Mitropolit Antonie Bloom, Editura Cathisma, 2007)

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienita - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: **Pr. Marius-Ionuț Tabarcea**

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: <http://poienita.iasi.mmb.ro>

www.facebook.com/parohiapoienita